

BÁN CON

Ở MỘT xóm kia có hai vợ chồng người thợ sanh được một đứa con trai. Gia-đình này đương sống trong sự bình-yên, thì tự-nhiên cái xương của người này đang làm hết việc, người vợ lại mắc một bệnh rất nguy-hiêm. Người vợ đã dành ôm bệnh nằm trên giường, còn người chồng cố đi tìm công-việc, nhưng cũng không được. Gia-đình này bắt đầu lâm vào cảnh quá thiếu-thốn, đến nỗi mỗi ngày không có đủ một bữa.

Lúc đó có một gia-đình giàu ở một làng gần, muốn có một con nuôi. Hai vợ chồng người thợ này đương ở trong cảnh thiếu-thốn, đã đành tâm bán đứa con trai yêu-quí lấy một số tiền là ba mươi đồng; khi ấy đứa con đã chín tuổi.

Được hơn một năm, hai vợ chồng người giàu kia sanh được một con; đứa con mới sanh một ngày một lớn. Lễ tự-nhiên hai vợ chồng người kia yêu-quí đứa con ruột và chân-bỏ đứa con nuôi. Em này sống trong một gia-đình thiếu sự yêu-thương đằm-thắm, thiếu sự âu-yếm nồng-nàn. Có khi chỉ phạm một lỗi rất nhỏ, nhưng cũng bị mắng, bị đánh rất đau-đớn. Mỗi khi em bị đối-đãi như vậy, thì em lại nhớ cha mẹ ruột của em và muốn trở về cùng cha mình.

Một bữa, chỉ vì em làm chứng thật về một lỗi của bạn em, bạn em tức-giận em lắm, đã vu cho em tội ăn-cắp tiền và liền đi mách cha nuôi của em; em bị đánh một trận rất đau, sưng bầm cả mặt-mày. Chẳng những thế, em lại còn bị đuổi ra khỏi nhà, em khóc-lóc rất đau-đớn, em cứ thơ-thần

trên đường, rồi chẳng biết em đi đâu mất. Cha mẹ nuôi cũng chẳng thèm đi kiếm em.

Lại nói về cha mẹ ruột của em. Với số tiền ba chục đồng, người vợ dùng để đi chợ buôn-bán, có thể tạm đủ cho sự cần-dùng hằng ngày. Lúc này hai vợ chồng nghĩ đến sự xa-cách của đứa con yêu-đấu, thì lòng đầy sự ân-hận và buồn-thảm vì chỉ có một con mà đã bán mất. Trong sự hối-hận không chịu nổi, hai vợ chồng người này đã nhứt-định đi tìm và chuộc con về.

Khi đến nơi, nghe người ta nói: «Nó vừa mới đi mất rồi, nó không còn ở đây đâu.»

Cha mẹ chẳng thấy con đâu, buồn lắm, như là người mẹ khóc rất thê-thảm, tưởng con mình đã chết mất rồi.

Trên con đường dẫn hai vợ chồng người này về nhà, họ chợt nghe thấy mấy tiếng: «Đức Chúa Trời yêu-thương thế-gian» trong một nhà nhỏ bên cạnh đường; họ liền đi vào, thì ra một ông Truyền-đạo đang giảng về sự yêu-thương của Đức Chúa Trời. Hai vợ chồng người này được Đức Thánh-Linh cảm-động, bèn tin theo Đức Chúa Jêsus.

Theo lệ thường, từ khi hai vợ chồng người này tin Chúa, thì tối nào cũng có sự cầu-nguyện chung. Họ không bao giờ quên cầu-xin Chúa cho mình chóng gặp mặt con. Một tối, vừa cầu-nguyện xong, có tiếng gõ cửa; người vợ liền ra mở cửa, thấy một em bé chừng mười tuổi, đầu bù tóc rối, quần áo rách-rưới, mặt-mày sây-sát, trông rất là tiêu-tụy, đến nỗi trước ngọn đèn dầu lạc, người này không thể

nhận-biết đó là con của mình. Nhưng em đó vội-vàng nói rằng :

—Mẹ ơi ! Con đây, thôi, cha mẹ đừng buồn nữa.

Người mẹ vui-mừng, ôm lấy con mà hôn. Rồi em này lần lượt kể cho cha mẹ nghe những điều mà em đã

gặp từ khi em phải xa-cách cha mẹ.

Cám ơn Đức Chúa Trời của sự yêu-thương, Ngài đã làm cho gia-đình này được sum-họp như cũ. Hôm sau là ngày Chúa-nhật, trời vừa hừng sáng, hai vợ chồng vui-mừng dẫn con đi thờ-phượng Chúa.—*Nguyễn-Huy, Hà-nội.*